

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 774

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 3 august 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 236 din 3 mai 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (5) lit. a) și alin. (6 ¹) din Ordonanța Guvernului nr. 20/1994 privind măsuri pentru reducerea riscului seismic al construcțiilor existente.....	2–4
Decizia nr. 237 din 3 mai 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 520 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă	4–6
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
970. — Hotărâre privind recunoașterea Asociației Filiala din Arad a Uniunii Artiștilor Plastici din România ca fiind de utilitate publică	7
971. — Hotărâre privind actualizarea valorii de inventar a unui imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Teatrului Național „Marin Sorescu” din Craiova	7–8
973. — Hotărâre privind suplimentarea numărului maxim de posturi pentru Direcția Națională Anticorupție pentru Structura de sprijin a procurorilor europeni delegați în România	8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 31 din 25 mai 2022 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	9–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 236

din 3 mai 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (5) lit. a) și alin. (6¹) din Ordonanța Guvernului nr. 20/1994 privind măsuri pentru reducerea riscului seismic al construcțiilor existente

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (5) lit. a) și alin. (6¹) din Ordonanța Guvernului nr. 20/1994 privind măsuri pentru reducerea riscului seismic al construcțiilor existente, excepție ridicată de Societatea M&S Top Media Beta — S.R.L. din București în Dosarul nr. 20.644/3/2016* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 130D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, apreciind că prevederile de lege criticate sunt norme clare și previzibile, al căror înțeles poate fi cu ușurință determinat de către destinatarul acestora. Expresia „*aglomerări de persoane*” are semnificația din vorbirea obișnuită. Cu privire la durata de timp la care se referă art. 2 alin. (6¹) din Ordonanța Guvernului nr. 20/1994, observă că aceasta este, de asemenea, precizată de legiuitor, și anume până la finalizarea duratei lucrărilor de intervenție realizate în scopul creșterii nivelului de siguranță. Arată că dispozițiile art. 30 și 31 din Constituție, invocate în motivarea excepției, nu au incidență în cauza de față.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia nr. 5.076 din 4 octombrie 2018, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (5) lit. a) și alin. (6¹) din Ordonanța Guvernului nr. 20/1994 privind măsuri pentru reducerea riscului seismic al construcțiilor existente**, excepție ridicată de Societatea M&S Top Media Beta — S.R.L. din București într-o acțiune în contencios administrativ având ca obiect soluționarea cererii de anulare a unei dispoziții a primarului sectorului 3 București prin care s-a respins cererea de prelungire a autorizației de funcționare pentru activități de alimentație publică, formulată de autoarea excepției ca urmare a faptului că imobilul în care aceasta își desfășoară activitatea se regăsește în „Lista imobilelor expertizate tehnic din punct de vedere al riscului seismic încadrate în clasa I de risc seismic care prezintă pericol public”.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că lipsa unei clarificări legale, directe sau indirecte, a expresiei „*activități care implică aglomerări de persoane*” creează o stare de confuzie gravă cu privire la interpretarea juridică a prevederilor legale criticate, ceea ce este de natură să genereze abuzuri în aplicarea legii, cu consecința prejudicierii destinatarilor normelor în discuție. În acest sens, se arată că nu se poate stabili conform legii ce reprezintă o activitate ce implică aglomerare de persoane într-un spațiu concret, respectiv care ar fi numărul maxim de persoane care trebuie să existe simultan într-un spațiu pentru a se considera că o activitate implică sau nu o aglomerare de persoane. Această dificultate de interpretare legală determină imposibilitatea unei individualizări a aplicării sancțiunilor prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 20/1994 și creează posibilitatea aplicării acestora în mod arbitrar și abuziv, cu consecința cauzării de daune materiale și morale, precum și a încălcării unor drepturi și libertăți fundamentale consacrate legal și constituțional, deoarece formulările utilizate sunt prea generice, neclare și ilogice.

6. Se critică, de asemenea, și lipsa reglementării unei durate concrete a interdicției de funcționare în spațiile la care se referă prevederile legale criticate. Astfel, întrucât interdicția de organizare și desfășurare de activități permanente și/sau temporare în spațiile respective este aplicabilă până la finalizarea lucrărilor de intervenție realizate în scopul creșterii nivelului de siguranță la acțiuni seismice a construcției existente, rezultă că, în cazul unui spațiu pentru care nu există încă o notificare cu privire la începutul și durata aproximativă a unor astfel de lucrări, aplicabilitatea în prezent a acestei interdicții ar fi *sine die*, fără un termen determinat în prealabil, și deci abuzivă.

7. Viciile de redactare a normelor criticate afectează în mod direct dreptul fundamental la informație, precum și libertatea de exprimare și determină încălcarea dreptului la un proces echitabil, deoarece reținerea sau nu a existenței unei încălcări a acestor prevederi legale poate fi făcută de către autoritățile de control și sancționare și de către instanțele de judecată în mod arbitrar, în funcție de aprecieri subiective, încălcându-se astfel și principiul nediscriminării, deoarece același act poate fi interpretat de către unele autorități/instanțe de judecată ca fiind corespunzător, iar de către altele ca defectuos.

8. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile criticate nu contravin prevederilor art. 1 alin. (5), art. 30 și art. 31 din Constituție, conținutul sintagmei „*aglomerare de persoane*” rezultând din conținutul textelor de lege criticate și din interpretarea gramaticală a acestora.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 2 alin. (5) lit. a) și alin. (6¹) din Ordonanța Guvernului nr. 20/1994 privind măsuri pentru reducerea riscului seismic al construcțiilor existente, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 806 din 19 decembrie 2013, care au următorul conținut normativ:

— Art. 2 alin. (5) lit. a) și alin. (6¹): „(5) În sensul prezentei ordonanțe, sintagmele de mai jos au următoarele semnificații:

a) spații publice cu altă destinație decât cea de locuință — spațiile realizate în scopul desfășurării de activități care implică aglomerări de persoane, precum: săli de spectacol, de expoziții, de lectură, spații pentru comerț, structuri turistice de cazare și alimentație publică și prestări de servicii, asistență socială și medicală, administrație publică și altele asemenea, indiferent dacă aceste spații sunt rezultatul concepției inițiale a construcției ori, după caz, al unor amenajări ulterioare; (...)

(6¹) Se interzic organizarea și desfășurarea de activități permanente și/sau temporare în spațiile prevăzute la art. 2 alin. (5) lit. a) și altele asemenea, care implică aglomerări de persoane, până la finalizarea lucrărilor de intervenție realizate în scopul creșterii nivelului de siguranță la acțiuni seismice a construcției existente, încadrată prin raport de expertiză tehnică în clasa I de risc seismic.”

13. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) privind principiul legalității, în componenta referitoare la calitatea legilor, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1) și (3) privind dreptul de acces liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (12) privind legalitatea pedepselor, art. 30 privind libertatea de exprimare, art. 31 privind dreptul la informație și art. 44 privind dreptul de proprietate privată. Prin prisma art. 11 alin. (1) și (2) și a art. 20 din Constituție, se invocă și prevederile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cele ale art. 1 privind protecția proprietății din primul Protocol adițional la aceeași convenție.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că motivarea excepției de neconstituționalitate este centrată pe pretinsa lipsă de precizie și previzibilitate a sintagmei „*aglomerări de persoane*”, cuprinsă în art. 2 alin. (5) lit. a) și alin. (6¹) din Ordonanța Guvernului nr. 20/1994. Autoarea excepției deduce neconstituționalitatea prevederilor de lege supuse controlului din inexistența, în ansamblul legislației, a unei definiri legale a sensului acestei sintagme, susținând că această carență legislativă ar fi de natură să nesocotească dispozițiile Legii fundamentale care consacră principiul egalității, dreptul de acces liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, libertatea de exprimare și dreptul de acces la informațiile de interes public.

15. Curtea observă însă că semnificația sintagmei „*aglomerări de persoane*” poate fi stabilită pe cale de interpretare, fiind apreciată în funcție de situația concretă de către autoritățile administrative sau de instanțele judecătorești. Sub acest aspect, Curtea constată că art. 2 alin. (5) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 20/1994 oferă suficiente indicii pentru înțelegerea sensului acestei sintagme, utilizând tehnica enumerării exemplificative a spațiilor publice cu altă destinație decât cea de locuință realizate în scopul desfășurării de activități care implică aglomerări de persoane și făcând referire, în acest sens, la „*săli de spectacol, de expoziții, de lectură, spații pentru*

comerț, structuri turistice de cazare și alimentație publică și prestări de servicii, asistență socială și medicală, administrație publică și altele asemenea”. Textul menționat explicitează înțelesul noțiunii pretins confuze, enumerarea fiind elocventă pentru lămurirea conținutului sintagmei „*aglomerări de persoane*” avută în vedere de legiuitor.

16. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea a reținut că legiuitorul, atunci când dorește să confere un sens autonom unor concepte, le definește în cuprinsul respectivului act normativ. Pentru celelalte cazuri, definiția conceptelor utilizate de legiuitor este cea uzuală, cuprinsă și în Dicționarul explicativ al limbii române (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 263 din 23 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 562 din 9 iulie 2019, Decizia nr. 110 din 28 februarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 452 din 5 iunie 2019, paragraful 18, și Decizia nr. 263 din 23 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 562 din 9 iulie 2019, paragraful 19). Așadar, legea nu poate da definiții pentru fiecare noțiune folosită, întrucât s-ar transforma într-un glosar de termeni și noțiuni, deprecindu-se caracterul normativ al acesteia.

17. În plus, Curtea reamintește că, în ceea ce privește exigențele de claritate și previzibilitate, Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat în mod constant, în jurisprudența sa, statuând că previzibilitatea consecințelor ce decurg dintr-un act normativ determinat nu poate avea o certitudine absolută, întrucât, oricât de dorită ar fi aceasta, ea ar da naștere la o rigiditate excesivă a reglementării (Hotărârea din 20 mai 1999, pronunțată în Cauza *Rekvényi împotriva Ungariei*, paragraful 34). Totodată, prin Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, instanța europeană a reținut că însemnătatea noțiunii de previzibilitate depinde în mare măsură de contextul textului de lege, de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și calitatea destinatarilor săi. (A se vedea și Hotărârea din 28 martie 1990, pronunțată în Cauza *Groppera Radio AG și alții împotriva Elveției*, paragraful 68.)

18. Invocând jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și Curtea Constituțională a reținut, de exemplu, prin Decizia nr. 1.646 din 15 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 21 ianuarie 2010, că, din cauza principiului generalității legilor, conținutul acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile-tip de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. De asemenea, numeroase legi se folosesc de eficacitatea formulelor mai mult sau mai puțin vagi pentru a evita o rigiditate excesivă și a se putea adapta la schimbările de situație. Funcția decizională acordată instanțelor servește tocmai la îndepărtarea îndoielilor ce ar putea exista în privința interpretării normelor, ținând cont de evoluțiile practicii cotidiene, cu condiția ca rezultatul să fie coerent.

19. Având în vedere cele statuate în jurisprudența mai sus citată, precum și conținutul normativ propriu-zis al art. 2 alin. (5) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 20/1994, precizat, Curtea Constituțională apreciază că sintagma „*aglomerări de persoane*” nu prezintă vicii de constituționalitate prin prisma criticilor formulate, nefiind de natură să aducă atingere principiului egalității în drepturi, pe considerentul menționat de autoarea excepției, potrivit căruia același act poate fi interpretat de către unele autorități/instanțe de judecată ca fiind corespunzător, iar de către altele ca defectuos.

20. Nu se poate reține nici pretinsa încălcare a dreptului la un proces echitabil ca urmare a faptului că judecătorul ar determina în mod arbitrar, printr-o interpretare aleatorie, sensul sintagmei menționate. Sub acest aspect, Curtea constată că instanțele învestite cu soluționarea unor eventuale litigii care să necesite aplicarea prevederilor de lege criticate se vor pronunța în cadrul unor procese care vor putea satisface toate exigențele impuse de art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală și de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților

fundamentale. Analiza situației de fapt și aprecierea în concret a aplicabilității prevederilor legale criticate revin judecătorului, ca parte constitutivă a principiului înfăptuirii justiției, prevăzut de art. 124 din Legea fundamentală, în virtutea căruia funcția jurisdicțională a instanțelor implică în mod esențial interpretarea legilor la speță, ca activitate indisolubil legată de actul de justiție.

21. În acest context, Curtea observă, totodată, că lipsa precizării unei durate concrete a interdicției de funcționare în spațiile la care se referă prevederile legale criticate nu reprezintă un viciu de neconstituționalitate. Faptul că interdicția de organizare și desfășurare de activități permanente și/sau temporare în spațiile respective este aplicabilă, potrivit art. 2

alin. (6¹) din Ordonanța Guvernului nr. 20/1994, până la finalizarea lucrărilor de intervenție realizate în scopul creșterii nivelului de siguranță la acțiuni seismice a construcției existente permite îmbinarea interesului general al asigurării siguranței publice cu necesitățile practice impuse de realitatea faptică, aspecte ce vor putea fi analizate și apreciate, de la caz la caz, de autoritățile administrative sau de instanțele judecătorești.

22. În ceea ce privește invocarea, în motivarea excepției, a prevederilor constituționale referitoare la dreptul la informație și la libertatea de exprimare, Curtea observă că acestea nu au legătură cu soluționarea prezentei cauze.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea M&S Top Media Beta — S.R.L. din București în Dosarul nr. 20.644/3/2016* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 2 alin. (5) lit. a) și alin. (6¹) din Ordonanța Guvernului nr. 20/1994 privind măsuri pentru reducerea riscului seismic al construcțiilor existente sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 mai 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

pentru prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**,

în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, semnează

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 237

din 3 mai 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 520 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 520 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Viticola Corcova — S.R.L. din Corcova, județul Mehedinți, în Dosarul nr. 28.494/215/2017/A2

al Curții de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.808D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 452D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi de lege, ridicată de Societatea Delta-Rom Agricultură — S.R.L. din Tulcea în Dosarul nr. 1.657/88/2016*/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, domnul avocat Cătălin Ionuț Radbăț, care depune la dosarul cauzei împuternicire avocațială de substituție a apărătorului ales, domnul avocat Liviu Păncescu. Se constată lipsa celeilalte părți. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 452D/2020 la Dosarul nr. 2.808D/2019. Reprezentantul

autorului prezent și cel al Ministerului Public sunt de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 452D/2020 la Dosarul nr. 2.808D/2019, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate ce formează obiectul Dosarului nr. 452D/2020, care solicită admiterea acesteia. În acest sens, susține, în esență, că textul de lege criticat contravine prevederilor art. 21 și art. 129 din Constituție, având în vedere faptul că instanțele au apreciat că încheierea prin care se respinge cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu soluționarea unei chestiuni de drept nu este supusă niciunei căi de atac, deși Codul de procedură civilă nu specifică expres acest lucru. Prin urmare, instanțele au adăugat la lege. Precizează că, așa cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, legiuitorul poate să limiteze exercitarea anumitor căi de atac, dar exigența de a avea un act de justiție predictibil, raportat la interpretarea legii, este mai importantă decât această limitare. Arată, totodată, că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării Curții Constituționale cu soluționarea prezentei excepții de neconstituționalitate.

7. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, criticile vizând lipsa unei căi de atac împotriva încheierii prin care instanța sesizează sau nu Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile. Este vorba așadar despre o omisiune legislativă, autorii excepției tinzând către completarea textului de lege supus controlului de constituționalitate. De asemenea, în ipoteza în care completul de judecată sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție, însăși instanța supremă va fi cea care va face controlul regularității sesizării.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

8. Prin încheierile din 17 octombrie 2019 și 6 decembrie 2019, pronunțate în dosarele nr. 28.494/215/2017/A2 și nr. 1.657/88/2016*/a1, **Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 520 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Societatea Viticola Corcova — S.R.L. din Corcova, județul Mehedinți, și Societatea Delta-Rom Agriculture — S.R.L. din Tulcea în cauze având ca obiect soluționarea recursurilor introduse împotriva încheierilor prin care au fost respinse cererile autorilor excepției de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unor hotărâri prealabile.

9. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează în sensul că nu este supusă niciunei căi de atac nici încheierea de respingere a cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prealabile, nici cea de admitere a sesizării. Se arată că lipsa căii de atac împotriva hotărârilor pronunțate de instanțe în materia sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prealabile echivalează cu imposibilitatea exercitării unui control judecătoresc efectiv asupra unui drept esențial asociat actului de justiție, și anume dreptul la un act de justiție predictibil din perspectiva modalității de interpretare a legislației. Or, în lipsa controlului judiciar, dreptul la sesizarea Înaltei Curți de Casație

și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile devine un drept teoretic și iluzoriu, iar nu real și efectiv.

10. **Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textul reprezintă o aplicare a regulii potrivit căreia încheierile cu caracter preparatoriu nu sunt supuse căilor de atac decât odată cu fondul.

11. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că nu se poate identifica vreo restrângere a dreptului de acces liber la justiție, critica de neconstituționalitate urmărind, în realitate, o interpretare a dispozițiilor legale supuse controlului de constituționalitate.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile orale, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 520 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: „(1) *Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție se face de către completul de judecată după dezbateri contradictorii, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 519, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac. (...)*”

16. În opinia autoarelor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției și art. 129 privind dreptul la exercitarea căilor de atac.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă, mai întâi, că a fost ridicată în cauze al căror obiect îl reprezintă soluționarea cererilor de recurs formulate împotriva încheierilor prin care au fost respinse solicitările autorilor referitoare la sesizarea, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unor hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu unor chestiuni de drept. Având în vedere că o astfel de cale de atac nu este permisă de Codul de procedură civilă, acțiunile în cursul cărora a fost invocată excepția de neconstituționalitate nu își găsesc temei legal în actualul cadru normativ, textul de lege criticat interzicând explicit exercitarea oricărei căi de atac. În jurisprudența sa, reprezentată, de exemplu, prin Decizia nr. 203 din 6 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 14 mai 2012, Decizia nr. 651 din 1 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 3 ianuarie 2017, sau Decizia nr. 243 din 16 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 429 din data de 30 mai 2019, Curtea a statuat că o excepție de neconstituționalitate ridicată într-o acțiune *ab initio* inadmisibilă este, de asemenea, inadmisibilă, deoarece, indiferent de soluția pronunțată de Curtea Constituțională cu privire la excepția de neconstituționalitate,

decizia sa nu va produce niciun efect cu privire la o astfel de cauză. Excepția de neconstituționalitate va fi însă admisibilă în situația în care sunt contestate chiar dispozițiile legale care determină o atare soluție în privința cauzei în care a fost ridicată excepția. Or, în cauza de față, excepția de neconstituționalitate vizează chiar dispozițiile art. 520 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă, care instituie în mod expres imposibilitatea contestării prin intermediul vreunei căi de atac a încheierii menționate, dispoziții care, în consecință, conduc la soluția inadmisibilității în procesul aflat pe rolul instanței *a quo*. În consecință, Curtea constată că poate exercita controlul de constituționalitate în prezenta cauză, excepția de neconstituționalitate îndeplinind condițiile impuse de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

18. În ceea ce privește constituționalitatea prevederilor legale criticate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra acestora, prin prisma unor critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 321 din 18 mai 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 901 din 20 septembrie 2021, paragraful 21, Curtea a constatat că faptul că încheierea privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile (fie de respingere a cererii de sesizare, fie de admitere a acesteia) este definitivă nu este de natură a aduce atingere accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil, prevăzute de art. 21 din Constituție și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu înlătură posibilitatea de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces judecat de o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil.

19. Prin aceeași decizie, paragraful 22, Curtea a reținut că nicio prevedere din Legea fundamentală sau din Convenție nu reglementează accesul liber la justiție ca fiind un drept absolut, cu consecința exercitării căilor de atac în orice cauză, inclusiv cu privire la un incident procedural ivit în cursul unui proces, chiar dacă de acesta depinde dezlegarea pe fond a cauzei, existând posibilitatea limitărilor implicit admise, iar statele se bucură de o anumită marjă de apreciere în reglementarea unor astfel de

limitări. De asemenea, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilirea procedurii de judecată este de competență exclusivă a legiuitorului.

20. Stabilirea unor condiții specifice, în care să se realizeze sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a reprezentat voința exclusivă a legiuitorului, fiind în concordanță cu principiile constituționale (Decizia nr. 321 din 18 mai 2021, paragraful 24).

21. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea a statuat în mod constant că stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Curtea a arătat că acesta este sensul art. 129 din Constituție, text care face referire la „condițiile legii” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac („*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”), ca de altfel și al art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea „*sunt prevăzute numai de lege*” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 460 din 28 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.153 din 7 decembrie 2004). Nicio prevedere a Legii fundamentale nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză. Astfel, art. 129 din Constituție stipulează că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile legii (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 363 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 697 din 14 noiembrie 2013, sau Decizia nr. 189 din 31 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 423 din 15 iunie 2015).

22. Cele statuate în deciziile menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Viticola Corcova — S.R.L. din Corcova, județul Mehedinți, în Dosarul nr. 28.494/215/2017/A2 al Curții de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și de Societatea Delta-Rom Agriculture — S.R.L. din Tulcea în Dosarul nr. 1.657/88/2016*/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 520 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 mai 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

pentru prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**,

în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, semnează

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****privind recunoaşterea Asociaţiei Filiala din Arad
a Uniunii Artiştilor Plastici din România
ca fiind de utilitate publică**

În temeiul art. 108 din Constituţia României, republicată, şi al art. 39 alin. (1) din Ordonanţa Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociaţii şi fundaţii, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 246/2005, cu modificările şi completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se recunoaşte Asociaţia Filiala din Arad a Uniunii Artiştilor Plastici din România, persoană juridică română de drept privat, fără scop lucrativ, cu sediul în municipiul Arad, Bulevardul Revoluţiei nr. 90, România, ca fiind de utilitate publică.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
Ministrul culturii,
Lucian Romaşcanu

Bucureşti, 27 iulie 2022.
Nr. 970.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRĂRE****privind actualizarea valorii de inventar a unui imobil
aflat în domeniul public al statului şi în administrarea
Teatrului Naţional „Marin Sorescu” din Craiova**

Având în vedere prevederile art. 21 şi 22 din Ordonanţa Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea şi amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituţiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările şi completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituţia României, republicată, şi al art. 288 alin. (1) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările şi completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea valorii de inventar a unui imobil aflat în domeniul public al statului şi în administrarea Teatrului Naţional „Marin Sorescu” din Craiova ca urmare a reevaluării, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Ministerul Culturii, împreună cu Ministerul Finanţelor, va opera modificarea corespunzătoare a anexei nr. 6 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările şi completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
Ministrul culturii,
Lucian Romaşcanu
Ministrul finanţelor,
Adrian Căciu

Bucureşti, 27 iulie 2022.
Nr. 971.

DATELE DE IDENTIFICARE

ale imobilului aflat în domeniul public al statului și în administrarea Teatrului Național „Marin Sorescu” din Craiova a cărui valoare de inventar se actualizează

1. Ordonator principal de credite	4192812	Ministerul Culturii
2. Ordonator secundar de credite		
3. Ordonator terțiar de credite	4417168	Teatrul Național „Marin Sorescu” din Craiova
4. Regii autonome și companii/societăți naționale subordonate ordonatorului principal		

Nr. MF	Codul de clasificare	Denumirea	Datele de identificare			Anul dobândirii	Valoarea bunului imobil înscrisă în Inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului (lei)	Valoarea de inventar a bunului imobil actualizată (lei)
			Descrierea tehnică	Vecinătăți	Adresa			
38136	8.24.05	Clădirea Teatrului Național „Marin Sorescu” din Craiova	Suprafață construită = 5.721 mp Regimul de înălțime: clădire S1 + S2 + P + 2E CF nr. 67148	N — Calea București S — str. Al. I. Cuza V — bloc Lumea Copiilor E — Universitatea	Țara: România, județul: Dolj, municipiul Craiova, str. Alexandru Ioan Cuza nr. 11	1973	20.333.267	32.708.384,89

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind suplimentarea numărului maxim de posturi
pentru Direcția Națională Anticorupție pentru Structura
de sprijin a procurorilor europeni delegați în România

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 134 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 16 alin. (5) din Legea nr. 6/2021 privind stabilirea unor măsuri pentru punerea în aplicare a Regulamentului (UE) 2017/1.939 al Consiliului din 12 octombrie 2017 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în ceea ce privește instituirea Parchetului European (EPPO),

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Numărul maxim de posturi al Direcției Naționale Anticorupție se suplimentează cu 15 posturi de ofițeri și agenți de poliție judiciară pentru Structura de sprijin a procurorilor europeni delegați în România.

Art. 2. — Numărul maxim de posturi prevăzut la art. 1 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 39/2014 privind stabilirea numărului maxim de posturi pentru Ministerul Public, cu modificările ulterioare, se majorează în mod corespunzător cu numărul de posturi suplimentate prevăzut la art. 1.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:

Ministrul justiției,

Marian-Cătălin Predoiu

Ministrul afacerilor interne,

Lucian Nicolae Bode

p. Ministrul muncii și solidarității sociale,

Mădălin-Cristian Vasilcoiu,

secretar de stat

Ministrul finanțelor,

Adrian Căciu

București, 27 iulie 2022.
Nr. 973.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

**DECIZIA Nr. 31
din 25 mai 2022**

Dosar nr. 675/1/2022

Daniel Grădinaru	— președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Elena Barbu	— judecător la Secția penală
Anca Mădălina Alexandrescu	— judecător la Secția penală
Eleni Cristina Marcu	— judecător la Secția penală
Dan Andrei Enescu	— judecător la Secția penală
Ana Hermina Iancu	— judecător la Secția penală
Alin Sorin Nicolescu	— judecător la Secția penală
Laura Mihaela Soane	— judecător la Secția penală
Andrei Claudiu Rus	— judecător la Secția penală

S-a luat în examinare sesizarea formulată de către Curtea de Apel Craiova, Secția penală și pentru cauze cu minori, prin care, în baza art. 476 alin. (1) din Codul de procedură penală, raportat la art. 475 din Codul de procedură penală, solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 295 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 308 din Codul penal, în sensul de a se stabili dacă administratorul în fapt al unei asociații de proprietari sau locatari poate fi subiect activ al infracțiunii de delapidare și respectiv de a stabili dacă o persoană care desfășoară servicii pentru asociația de proprietari sau locatari, în baza unui contract de prestări servicii, poate fi considerată o persoană care exercită, permanent sau temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în cadrul asociației, în sensul dispozițiilor art. 308 din Codul penal”.

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) raportat la art. 473 alin. (8) din Codul de procedură penală și art. 36 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

Ședința este prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, domnul judecător Daniel Grădinaru.

La ședința de judecată participă doamna Elena Rosana Bota, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

Judecător-raportor a fost desemnat, conform prevederilor art. 476 alin. (7) din Codul de procedură penală, domnul Andrei Claudiu Rus, judecător în cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna Ecaterina Nicoleta Eucarie, procuror în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de către judecătorul-raportor, acesta fiind comunicat părților potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

Totodată, a învederat că, urmare a solicitărilor formulate în temeiul art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, la dosarul cauzei au fost depuse puncte de vedere asupra problemei de drept supuse dezlegării.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, domnul judecător Daniel Grădinaru, a acordat cuvântul în dezbateri.

Reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, doamna procuror Ecaterina Nicoleta Eucarie, având cuvântul referitor la chestiunea de drept supusă dezlegării, a solicitat respingerea sesizării ca inadmisibilă, apreciind că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, în raport cu ambele probleme de drept ridicate de Curtea de Apel Craiova.

S-a susținut că ceea ce se solicită nu este o interpretare de principiu, ci lămurirea unei situații concrete ce face obiectul cauzei pendinte. Or, chestiunea de drept trebuie să privească interpretarea *in abstracto* a unor dispoziții legale determinate, respectiv o dezlegare cu valoare de principiu, iar nu rezolvarea unor chestiuni ce țin de particularitățile cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public a mai arătat că niciuna dintre problemele ridicate de instanța de trimitere nu poate primi o rezolvare de principiu, deoarece identificarea soluțiilor în drept presupune o analiză prealabilă a elementelor de fapt specifice cauzei concrete, demers inadmisibil în cadrul procedurii reglementate de art. 475 din Codul de procedură penală.

S-a apreciat că în cuprinsul întrebării ce face obiectul sesizării instanța de trimitere pune în discuție două probleme de drept diferite, ambele privind subiectul activ al infracțiunii de delapidare în varianta atenuată, prevăzută de art. 295 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 308 alin. (1) din Codul penal.

Astfel, o primă circumstanțiere a subiectului activ al infracțiunii de delapidare în varianta atenuată se realizează în raport cu dispozițiile art. 308 alin. (1) din Codul penal referitoare la stabilirea calității de persoană care exercită, permanent sau temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în cadrul oricărei persoane juridice.

Așadar, chestiunea stabilirii calității la care face referire art. 308 alin. (1) din Codul penal în raport cu o persoană care desfășoară servicii pentru asociația de proprietari sau locatari, în baza unui contract de prestări servicii, nu poate fi stabilită *in abstracto*, întrucât concluzia deținerii sau nu a acestei calități este diferită, în funcție de circumstanțele particulare ale fiecărei cauze.

Cea de-a doua problemă de drept ridicată de instanța de trimitere vizează lămurirea împrejurării dacă administratorul de fapt al unei asociații de proprietari poate fi subiect activ al infracțiunii de delapidare.

Deținerea de către persoana care exercită, permanent sau temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în cadrul persoanei juridice a atribuțiilor de gestionare sau administrare a patrimoniului persoanei juridice reprezintă una dintre condițiile pe care trebuie să le îndeplinească subiectul activ al infracțiunii de delapidare, în forma atenuată prevăzută de art. 295 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 308 alin. (1) din același cod.

Reprezentantul Ministerului Public a mai arătat că extinderea categoriei persoanelor ce pot fi trase la răspundere inclusiv la persoanele care exercită o însărcinare de orice natură în cadrul

persoanei juridice, indiferent dacă este sau nu retribuită sau are caracter permanent sau temporar, determină concluzia că, în viziunea legiuitorului, relația de serviciu nu implică obligatoriu un raport contractual de muncă.

Această împrejurare produce consecințe și cu privire la cea de a doua circumstanțiere a subiectului activ al infracțiunii de delapidare, în varianta atenuată prevăzută de art. 295 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 308 alin. (1) din același cod, în sensul că făptuitorul nu trebuie să aibă o anumită funcție sau un anumit statut în cadrul persoanei juridice, fiind suficient ca, în fapt, să desfășoare activități de gestionare sau administrare a patrimoniului persoanei juridice.

Prin urmare, exercitarea în fapt a activității de administrare a unei asociații de proprietari nu este în sine suficientă pentru a determina concluzia că ne aflăm în ipoteza reglementată de art. 295 alin. (1) din Codul penal, fiind necesar ca printre activitățile desfășurate în concret de persoana care se ocupă de buna funcționare a asociației de proprietari, astfel cum sunt acestea prevăzute de art. 66 din Legea nr. 196/2018 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari și administrarea condominiilor, cu modificările ulterioare, să se regăsească și cele de administrare sau gestionare a bunurilor, banilor sau a altor valori aparținând persoanei juridice.

Sub aspectul fondului chestiunii de drept, reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că administratorul de fapt al unei asociații de proprietari sau locatari poate fi subiect activ al infracțiunii de delapidare prevăzută de art. 295 din Codul penal raportat la art. 308 din Codul penal.

Constatând că nu sunt alte întrebări de formulat din partea membrilor completului, președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a declarat dezbaterile închise, iar Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a reținut dosarul în pronunțare.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin încheierea de sesizare din data de 16 februarie 2022, Curtea de Apel Craiova, Secția penală și pentru cauze cu minori, în baza art. 475 din Codul de procedură penală, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 295 alin. (1) raportat la art. 308 Cod penal, în sensul de a se stabili dacă administratorul în fapt al unei asociații de proprietari sau locatari poate fi subiect activ al infracțiunii de delapidare și respectiv de a stabili dacă o persoană care desfășoară servicii pentru asociația de proprietari sau locatari, în baza unui contract de prestări servicii, poate fi considerată o persoană care exercită, permanent sau temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în cadrul asociației, în sensul dispozițiilor art. 308 din Codul penal”.

II. Expunerea succintă a cauzei

Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori este investită, în ultimul grad de jurisdicție, cu soluționarea apelului formulat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Craiova și inculpata M.A. împotriva Sentinței penale nr. 1.535 din data de 17 iunie 2021 a Judecătoria Craiova, pronunțate în Dosarul nr. 1.497/215/2018.

Prin sentința penală menționată s-au dispus următoarele:

În temeiul art. 396 alin. (5) din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală, a fost achitat inculpatul M.B. pentru săvârșirea infracțiunii de delapidare în formă continuată prevăzută de art. 295 alin. (1) din

Codul penal raportat la art. 308 din Codul penal, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

În temeiul art. 396 alin. (5) din Codul de procedură de penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală a fost achitat inculpatul M.B., pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată prevăzută de art. 322 din Codul penal, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

În temeiul art. 396 alin. (5) din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală a fost achitată inculpata P.G., pentru săvârșirea infracțiunii de delapidare în formă continuată prevăzută de art. 295 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 308 din Codul penal, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

În temeiul art. 396 alin. (5) din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală, a fost achitată inculpata P.G. pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată prevăzută de art. 322 din Codul penal, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

În temeiul art. 396 alin. (2) din Codul de procedură penală, a fost condamnată inculpata M.A. la pedeapsa de 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de delapidare, în formă continuată, prevăzută de art. 295 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 308 din Codul penal, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

În baza art. 67 alin. (2) din Codul penal raportat la art. 66 din Codul penal, s-a aplicat inculpatei M.A. pedeapsa complementară a interzicerii exercitării dreptului prevăzut de art. 66 alin. (1) lit. a) din Codul penal, constând în interzicerea exercitării dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, de art. 66 alin. (1) lit. b) din Codul penal, constând în interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, și de art. 66 alin. (1) lit. g) din Codul penal, constând în interzicerea exercitării dreptului de a ocupa funcția de administrator, pe o perioadă de 3 ani de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, conform art. 68 alin. (1) lit. b) din Codul penal.

În temeiul art. 65 alin. (1) din Codul penal s-a aplicat inculpatei M.A. pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării dreptului prevăzut de art. 66 alin. (1) lit. a), b) și g) din Codul penal, în modalitatea dispusă mai sus, pe toată perioada executării pedepsei închisorii, conform art. 65 alin. (3) din Codul penal.

În baza art. 91 din Codul penal s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, stabilind un termen de supraveghere de 3 ani, care curge de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, și s-a impus persoanei condamnate respectarea mai multor măsuri de supraveghere și obligația de a frecventa unul dintre programele de reintegrare socială derulate de către Serviciul de Probațiune D. sau organizate în colaborare cu instituții din comunitate, respectiv să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă de 60 de zile, în cadrul Primăriei Municipiului C., județul D., sau Inspectoratului Județean D.

În temeiul art. 19 din Codul de procedură penală și al art. 397 din Codul de procedură penală raportat la art. 1.357 din Codul civil a fost admisă, în parte, acțiunea civilă formulată de partea civilă Asociația de proprietari nr. x C.N. și a fost obligată inculpata M.A. la plata sumei de 78.205,27 lei către partea civilă, cu titlu de daune materiale.

Instanța de fond a constatat că, sub aspectul infracțiunii de delapidare, cu privire la inculpații M.B. și P.G., prezumția de nevinovăție nu a putut fi răsturnată cu probatoriul administrat în cauză, astfel că nu se poate dispune tragerea la răspundere penală a acestora și, în consecință, s-a dispus achitarea inculpaților în temeiul art. 396 alin. (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală.

S-a reținut că, în drept, fapta inculpatei M.A., care în perioada 1.08.2011—31.03.2012, în baza aceleiași rezoluții infracționale, la diferite intervale de timp, depășindu-și atribuțiile prevăzute în contractul de prestări servicii numărul 4 din 6.06.2011, încheiat între Asociația de proprietari nr. x C.N. și S.C. M. — S.R.L., și-a însușit suma de 78.205,27 lei, cu ocazia administrării în fapt a patrimoniului persoanei vătămate Asociația de proprietari nr. x C.N., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de delapidare, în formă continuată, prevăzută de art. 295 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 308 din Codul penal cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal.

Instanța de fond a apreciat că inculpata M.A. îndeplinește condițiile impuse de art. 308 din Codul penal, având în vedere că, în perioada în care s-a desfășurat activitatea infracțională, aceasta deținea calitatea cerută de lege pentru a fi subiect activ al infracțiunii de delapidare, respectiv exercita, permanent ori temporar, cu sau fără remunerație o însărcinare în serviciul unei persoane juridice.

Sub aspectul laturii obiective, s-a reținut că elementul material al infracțiunii de delapidare îl reprezintă acțiunile inculpatei de a-și însuși sume de bani în interesul său, cauzând părții civile un prejudiciu total în valoare de 78.205,27 lei, prin neînregistrarea sau operarea greșită, în registrul de casă, a sumelor de bani încasate, cu ocazia administrării în fapt a patrimoniului persoanei vătămate Asociația de proprietari nr. x C.N.

Împotriva acestei sentințe penale au declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Craiova și inculpata M.A.

În ședința publică din data de 7 februarie 2022, Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori a pus în discuția părților cererea formulată de inculpata M.A., prin apărător ales, de sesizare, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, expuse în preambul.

În susținerea cererii, apărătorul ales al apelantei inculpate M.A. a arătat că, deși a fost condamnată de prima instanță pentru săvârșirea infracțiunii de delapidare, inculpata M.A. nu avea un raport de serviciu cu asociația de proprietari care să îi confere calitatea de funcționar public sau cel puțin de funcționar, potrivit dispozițiilor art. 308 din Codul penal.

A precizat că, în baza unui simplu contract de prestări servicii, care este un contract civil, nu se putea reține că între inculpată și asociația de proprietari se născuse un raport contractual care să îi atribuie acesteia o însărcinare în serviciul unei persoane juridice.

S-a susținut că inculpata M.A. care a fost condamnată de prima instanță pentru săvârșirea infracțiunii de delapidare, întrucât aceasta și-a depășit atribuțiile pe care le-a preluat în baza contractului de prestări servicii, a fost considerată în mod greșit subiect activ al acestei infracțiuni.

S-a arătat că, prin contractul de prestări servicii încheiat de Asociația de proprietari nr. x C.N. în data de 6.06.2011 cu inculpata M.A., acesteia din urmă nu i-au fost încredințate atribuții de gestionare a bunurilor materiale și a fondurilor bănești, astfel încât, în mod greșit, instanța de fond i-a atribuit inculpatei M.A. calitatea de administrator de fapt al asociației de proprietari.

În ceea ce privește infracțiunea de delapidare, legiuitorul a condiționat existența acesteia de o anumită calitate a subiectului activ, pe de o parte, de funcționar care să fie cel puțin în îndeplinirea unei însărcinări din partea persoanei păgubite, în speță asociația de proprietari, iar, pe de altă parte, să aibă calitatea de administrator de bunuri, în baza respectivei însărcinări.

Reprezentantul Ministerului Public a solicitat instanței respingerea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, întrucât temeiurile invocate în susținerea acesteia vizează, mai degrabă, o soluționare pe fondul cauzei cu privire

la antrenarea răspunderii penale a inculpatei M.A., ci nu a se stabili dacă administratorul în fapt sau în drept al unei asociații de proprietari este subiect activ al infracțiunii de delapidare.

Apărătorul ales al inculpaților M.B. și P.G. a solicitat instanței admiterea sesizării, apreciind că aceasta este întemeiată.

III. **Punctul de vedere al completului care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție**

Completul de judecată care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prealabile a exprimat opinia că administratorul în fapt al unei asociații de proprietari sau locatari poate fi subiect activ al infracțiunii de delapidare, iar persoana care desfășoară servicii pentru asociația de proprietari sau locatari, în baza unui contract de prestări servicii, poate fi considerată o persoană care exercită, permanent sau temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în cadrul asociației, în sensul dispozițiilor art. 308 din Codul penal, singura condiție impusă de textele mai sus menționate fiind aceea ca persoana să exercite în fapt gestiunea sau administrarea asociației.

IV. **Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele judecătorești arondate**

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală cu referire la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, s-a solicitat punctul de vedere al instanțelor judecătorești asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

Au comunicat puncte de vedere asupra problemei de drept în discuție Curtea de Apel Alba Iulia, Curtea de Apel Bacău, Curtea de Apel Brașov, Curtea de Apel București, Curtea de Apel Cluj, Curtea de Apel Constanța, Curtea de Apel Craiova, Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel Iași, Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel Ploiești, Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Suceava și Curtea de Apel Timișoara care, după caz, au făcut referire la opiniile unora dintre instanțele arondate.

Într-o primă opinie, majoritară, susținută de Curțile de Apel Alba Iulia, Bacău, București — Secția I penală și Secția a II-a penală, Cluj-Napoca, Craiova, Galați, Iași, Oradea, Pitești, Ploiești, Suceava, Timișoara, Tribunalele Arad, Brașov, București, Caraș-Severin, Covasna, Dolj (opinie majoritară), Galați, Giurgiu, Gorj, Ialomița, Iași, Ilfov, Maramureș, Mehedinți, Olt, Sălaj, Teleorman, Timișoara (opinie majoritară), Vaslui, precum și Judecătorile Aleșd, Alexandria, Babadag, Bistrița, Bolintin-Vale, Botoșani, Brăila, Buhuși, Caracal (opinie majoritară), Caransebeș, Călărași, Dorohoi, Fălțiceni (opinie majoritară), Huși, Iași, Lehliu-Gară, Lugoj, Moinești, Moldova Nouă, Motru, Negrești-Oaș, Novaci, Onești, Oradea, Oravița, Piatra-Neamț, Reșița, Roșiori de Vede, Rupea, Sighetu Marmăției, Slobozia, Suceava, Șimleu Silvaniei, Târgu Cărbunești (opinie majoritară), Târgu Jiu, Târgu Neamț, Timișoara, Tulcea, Turnu Măgurele, Vaslui, Vișeu de Sus, Zimnicea, precum și cele arondate Tribunalele București, Ilfov și Galați, s-a apreciat că administratorul în fapt al unei asociații de proprietari sau locatari poate fi subiect activ al infracțiunii de delapidare, iar persoana care desfășoară servicii pentru asociația de proprietari sau locatari, în baza unui contract de prestări servicii, poate fi considerată o persoană care exercită, permanent sau temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în cadrul asociației, în sensul dispozițiilor art. 308 din Codul penal.

În argumentarea opiniei exprimate, s-a apreciat, în esență, că norma de incriminare nu condiționează existența acestei infracțiuni de săvârșirea faptei de către o persoană care deține o anumită calitate, cum este cea de administrator de drept al asociației. Subiectul activ al infracțiunii de delapidare poate fi numai un funcționar public (propriu-zis sau asimilat) sau funcționar privat care gestionează (în fapt sau în drept) sau administrează bunurile unei persoane juridice publice, respectiv ale unei persoane juridice private. Administratorul este funcționarul care printre atribuțiile de serviciu le are și pe acelea privind încheierea de acte de dispoziție cu privire la persoana

juridică în cadrul căreia își prestează activitatea. Administratorul asociației de proprietari sau de locatari este, de asemenea, subiect activ nemijlocit al infracțiunii de delapidare (funcționar privat). Gestionarul este persoana care are ca atribuții principale de serviciu primirea, păstrarea și eliberarea de bunuri aflate în administrarea, chiar temporară, a unității unde își desfășoară activitatea. Totodată, poate fi subiect activ al infracțiunii de delapidare și un gestionar de fapt, adică angajatul care îndeplinește în fapt atribuțiile principale de serviciu ale gestionarului de drept.

Prin urmare, persoană care desfășoară servicii pentru asociația de proprietari sau locatari, în baza unui contract de prestări servicii, poate fi considerată o persoană care exercită, permanent sau temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în cadrul asociației, în sensul dispozițiilor art. 308 din Codul penal.

În **a doua opinie, minoritară**, susținută de judecătorii Videle și Pogoanele, s-a apreciat că, în ceea ce privește calitatea de subiect activ al infracțiunii de delapidare a administratorului în fapt al unei asociații de proprietari sau locatari, în considerarea obiectului principal al infracțiunii analizate (relațiile sociale referitoare la buna desfășurare a serviciului), doar administratorul de drept poate săvârși acte materiale care să atragă această încadrare juridică.

În acest sens, s-a reținut că administratorul în fapt nu are prerogativa legală a administrării bunurilor, astfel încât actele întocmite de acesta nu sunt susceptibile de a produce efecte juridice. Or, tocmai această prerogativă, ce îi conferă administratorului posibilitatea manipulării bunurilor fără a realiza contact efectiv cu acestea, justifică incriminarea faptei.

Cu privire la cel de-al doilea aspect supus analizei, s-a considerat că persoana care desfășoară servicii pentru asociația de proprietari sau locatari, în baza unui contract de prestări servicii, nu poate fi subiectul activ al infracțiunii de delapidare.

În cuprinsul opiniei formulate de Judecătoria Videle, s-a apreciat că această persoană nu are calitate de funcționar privat în înțelesul dispozițiilor art. 308 din Codul penal, iar săvârșirea de acte materiale în modalitatea prevăzută de art. 295 din Codul penal atrage o altă încadrare juridică, respectiv abuzul în serviciu.

O altă opinie a fost exprimată de Tribunalul Neamț și Judecătoria Roman, în sensul că administratorul în fapt al unei asociații de proprietari poate fi subiect activ al infracțiunii de delapidare, întrucât reprezintă o persoană care exercită, permanent sau temporar, cu sau fără remunerație, o însărcinare în cadrul asociației, sub rezerva ca exercițiul acestei însărcinări să se întemeieze pe principiul subordonării ori să decurgă dintr-un raport de muncă.

În situația în care părțile (persoana și asociația) sunt legate de raporturi contractuale decurgând din contracte de prestări servicii ori asemănătoare (în orice caz, relații care exclud subordonarea), s-a considerat că persoana respectivă nu îndeplinește condițiile pentru a deveni subiect activ al infracțiunii.

O opinie singulară a fost exprimată de Judecătoria Râmnicu Sărat, referitor la subiectul activ al infracțiunii de delapidare, în cazul variantei atenuate a infracțiunii de delapidare (atunci când subiectul activ este o persoană prevăzută la art. 308 din Codul penal). În acest sens, s-a opinat că legea trebuie interpretată în mod restrictiv, răspunderea penală putând fi angajată doar în cazul unei persoane fizice întrucât numai acestea pot lucra în serviciul unei persoane fizice sau juridice, în cazul în care o persoană juridică administrează bunurile altei persoane juridice, relația între cele două entități este una contractuală și nu una de serviciu.

V. Opinia specialiștilor consultați

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală a fost solicitată specialiștilor în drept penal opinia asupra chestiunii de drept supuse examinării.

V.1. **Centrul de cercetări în științe penale al Facultății de Drept a Universității de Vest din Timișoara**, verificând sesizarea, în raport cu criteriile de admisibilitate stabilite de art. 475 din Codul de procedură penală, a considerat că, în cazul de față, chestiunea de analizat nu reprezintă o veritabilă problemă de drept, dispozițiile legale aplicabile fiind clare și univoce și nu pot ridica dificultăți de interpretare, motiv pentru care s-a apreciat sesizarea ca fiind inadmisibilă.

Cu privire la fondul sesizării s-a apreciat că pentru a fi incidente prevederile art. 308 din Codul penal se impune a se constata că s-a săvârșit oricare dintre faptele de corupție sau de serviciu indicate de textul legal, iar, pe de altă parte, că autorul acelei fapte este fie o persoană care exercită un serviciu de interes public pentru care a fost investită de autoritățile publice sau care este supusă controlului ori supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivelui serviciu public ori o altă persoană care exercită o însărcinare de orice natură în serviciul unei asemenea persoane, investită de autoritățile publice sau de o persoană care îndeplinește o însărcinare de orice natură în serviciul oricărei alte persoane juridice.

În argumentarea opiniei exprimate s-a arătat că gestionarul de fapt se referă la persoana care gestionează în fapt anumite bunuri, deși nu are atribuții de serviciu în acest sens, sau un particular care primește să facă acte de gestiune. Or, în speța de față, persoana cu privire la care se verifică incidența art. 308 din Codul penal avea încheiat un contract de prestări servicii, de natură civilă, în temeiul căruia nu avea și atribuția de a face încasări de sume de bani. Prin urmare, realizând în fapt, în mod repetat, aceste activități, persoana în cauză a depășit atribuțiile prevăzute de contractul de prestări servicii încheiat cu asociația de proprietari.

În cuprinsul opiniei exprimate a fost invocată și Decizia nr. III din 2 decembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 113 din 24 februarie 2003, pronunțată de Curtea Supremă de Justiție — Secțiunile Unite, care a stabilit că, în referire la art. 147 alin. 2 din Codul penal din 1968, administratorul asociației de proprietari sau de locatari are calitatea de „funcționar” în sensul prevederilor art. 147 alin. 2 din Codul penal din 1968, potrivit cărora prin *funcționar* se înțelege și orice salariat care exercită o însărcinare în serviciul unei alte unități decât cele de interes public.

Prin urmare, s-a exprimat opinia în sensul că administratorul în fapt al unei asociații de proprietari sau locatari poate fi subiect activ al infracțiunii de delapidare, iar persoana care desfășoară servicii pentru asociația de proprietari sau locatari, în baza unui contract de prestări servicii, poate fi considerată o persoană care exercită, permanent sau temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în cadrul asociației, în sensul dispozițiilor art. 308 din Codul penal.

V.2. **Specialiștii din cadrul Facultății de Drept a Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca** au apreciat că, în ceea ce privește prima întrebare adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție, în sensul că, dacă administratorul în fapt al unei asociații de proprietari sau locatari poate fi subiect activ al infracțiunii de delapidare, această întrebare este inadmisibilă raportat la caracterul general care rezultă din modalitatea de formulare a întrebării.

Astfel, în mod evident, infracțiunea de delapidare este o infracțiune cu subiect activ special (textul de lege cerând calitatea de gestionar sau administrator al funcționarului public pentru a putea fi îndeplinite condițiile de tipicitate ale normei prevăzute de art. 295 din Codul penal).

Raportat la valoarea socială protejată în cazul incriminării prevăzute la art. 295 din Codul penal (îndeplinirea conformă a atribuțiilor de serviciu de către funcționar), calitatea subiectului activ special se va raporta în primul rând la administratorul sau gestionarul de drept, acesta având atribuții de serviciu clar stabilite de legislația incidentă în cazul concret. Din această perspectivă, se poate afirma cu titlu general, într-o primă etapă,

faptul că administratorul sau gestionarul de drept poate fi subiect activ al infracțiunii de delapidare, urmând ca respectarea atribuțiilor de serviciu să fie verificată în cazul concret, în funcție de starea de fapt.

Având în vedere faptul că noțiunea de „*administrator de fapt*” sau cea de „*gestionar de fapt*” nu are o conotație juridică proprie, în cazul acestor persoane va trebui să fie verificată existența atribuțiilor de serviciu raportat la situația faptică din speță.

S-a considerat că întrebarea adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție are un caracter general, astfel încât nu s-ar putea răspunde la prima întrebare fără a se verifica *in concreto* situația premisă care a determinat existența unei administrări sau gestiuni de fapt (spre exemplu, depășirea atribuțiilor oferite anterior printr-un contract de prestări servicii).

Referitor la cea de a doua întrebare, dacă o persoană care desfășoară serviciu pentru asociația de proprietari sau locatari, în baza unui contract de prestări servicii, poate fi considerată o persoană care exercită, permanent sau temporar, cu sau fără remunerație, o însărcinare de orice natură în cadrul asociației, în sensul dispozițiilor art. 308 din Codul penal, s-a exprimat opinia potrivit căreia o astfel de persoană poate să fie, de *lege lata*, încadrată în dispozițiile art. 308 din Codul penal.

S-a arătat că, având în vedere faptul că unele dintre textele de incriminare la care trimite art. 308 din Codul penal prevăd ca situație premisă exercitarea atribuțiilor de serviciu sau a îndatoririlor de serviciu (infracțiunea de purtare abuzivă, infracțiunea de abuz în serviciu, folosirea abuzivă a funcției în scop sexual etc.), s-ar putea considera că este necesară existența unui raport de muncă, deoarece doar ca urmare a unei asemenea situații premisă s-ar putea vorbi despre îndeplinirea unor sarcini sau îndatoriri de serviciu.

Pe de altă parte, s-ar putea susține faptul că, de *lege lata*, legiuitorul nu mai prevede condiția existenței unui contract de muncă, fiind suficientă existența unor însărcinări de orice natură în cadrul asociației de proprietari sau locatari în baza unui contract de prestări servicii. Inclusiv interpretarea literală a definiției legale din art. 308 din Codul penal poate constitui un puternic argument pentru concluzia că nu este necesară existența unui contract de muncă, fiind suficientă existența unui alt contract.

Potrivit punctului de vedere exprimat, deși art. 308 din Codul penal ar trebui să fie incident, din punct de vedere conceptual, doar în cadrul unor raporturi de serviciu, se apreciază că și exercitarea unor însărcinări în cadrul unei asociații de proprietari sau locatari, în baza unui contract de prestări servicii, ar trebui să se pleze pe norma prevăzută de art. 308 din Codul penal.

În concluzie, opinia exprimată este în sensul că persoana angajată în cadrul unei asociații de proprietari sau locatari, în baza unui contract de prestări servicii, poate fi încadrată de *lege lata* în dispozițiile art. 308 din Codul penal.

V.3. Prin opinia juridică a Departamentului de Drept penal, Facultatea de Drept a Universității din București, s-a susținut că administratorul de fapt al unei asociații de proprietari sau locatari poate fi subiect activ al infracțiunii de delapidare, iar această posibilitate nu depinde de natura contractului care stă la baza relațiilor cu asociația de proprietari sau locatari, dacă respectiva persoană are și atribuții de administrare sau gestionare cu privire la sumele de bani ori alte bunuri aparținând asociației respective, care pot fi calificate ca relații de serviciu.

S-a arătat că art. 295 din Codul penal nu face distincție între administratorul (sau gestionarul) de drept și cel de fapt. În majoritatea situațiilor, subiectul activ este cel care administrează (sau gestionează) bunurile în temeiul unui raport formal cu persoana juridică, de regulă un contract de muncă. Cu toate acestea, este posibil ca raportul de administrare (sau gestionare) să nu rezulte dintr-un astfel de contract, ci să fie expresia unei simple stări de fapt, mai ales în cazul gestionarilor.

Chiar dacă nu există o definiție legală a administratorului de fapt (spre deosebire de cazul gestionarului, potrivit art. 31 din

Legea nr. 22/1969) și indiferent de denumirea calității sub care este cunoscut în cadrul unei persoane juridice (administrator, contabil etc.), este evident că acesta este cel care exercită, în fapt, atribuții specifice de administrare.

În acest context, administratorul (sau gestionarul) de fapt poate fi subiect activ al infracțiunii de delapidare, atât în varianta tip prevăzută de art. 295 alin. (1) din Codul penal, cât și în cea atenuată la care conduce reținerea art. 308 din Codul penal. Dispozițiile art. 308 din Codul penal care se referă la exercitarea unei însărcinări de orice natură, deci chiar fără existența unui titlu specific, conduc la concluzia că administratorul sau gestionarul de fapt, care este „*funcționar privat*”, poate fi încadrat astfel.

De altfel, excluderea posibilității ca o astfel de persoană să răspundă penal pentru infracțiunea de delapidare ar putea conduce la eludarea dispozițiilor legale, prin încredințarea în fapt a atribuțiilor de administrare unei persoane care să nu lucreze formal pentru entitatea respectivă.

Cu privire la întrebarea adresată instanței supreme referitoare la posibilitatea ca persoana care desfășoară serviciu pentru asociația de proprietari sau locatari, în baza unui contract de prestări servicii, să aibă calitatea de subiect activ al infracțiunii de delapidare, s-a apreciat că aceasta este inadmisibilă, din perspectiva legăturii cu soluționarea pe fond a cauzei.

Astfel, din situația de fapt reținută în cauză rezultă că societatea la care inculpata era administrator de fapt la acel moment a încheiat un contract de prestări servicii cu o asociație de proprietari. Prin urmare, nu se reține exercitarea unei activități pentru asociația de proprietari ca urmare a unui contract de prestări servicii încheiat între respectiva asociație și inculpată, ci între cea dintâi și o societate cu care inculpata avea raporturi juridice. Inculpata exercita atribuții în cadrul asociației de proprietari ca urmare a unei simple stări de fapt, agreată de asociație, ceea ce înseamnă că ea era un administrator (și gestionar) de fapt.

În consecință, această întrebare este lipsită de relevanță pentru situația din speță, pentru că dacă s-a stabilit în cadrul primei întrebări că administratorul (și gestionarul) de fapt poate (pot) avea calitatea de subiect activ al infracțiunii de delapidare, nu are sens să fie analizat și eventualul titlu cu care inculpata exercita atribuții în cadrul asociației.

S-a arătat totuși că din coroborarea dispozițiilor exprese ale art. 308 din Codul penal cu obiectul juridic comun infracțiunilor din capitolul al II-lea al titlului V din Partea specială a Codului penal (relațiile de serviciu) rezultă că subiectul activ al infracțiunii de delapidare poate fi acea persoană care exercită, permanent ori temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în serviciul unei persoane fizice prevăzute la art. 175 alin. (2) din Codul penal ori în cadrul oricărei persoane juridice, însărcinare care poate fi calificată ca o relație de serviciu.

Relația de serviciu presupune o subordonare a respectivei persoane față de entitatea pentru care desfășoară respectiva activitate, în sensul că cea din urmă este cea care stabilește atribuțiile pe care le are „*funcționarul privat*”, scopurile de atins, modalitățile prin care poate ajunge la aceste scopuri, îi pune la dispoziție resursele materiale și financiare în acest sens.

S-a susținut că natura raportului juridic respectiv este lipsită de relevanță, acesta putând fi un contract de muncă, dar și unul de mandat, de prestări servicii, de management, de internship etc.

Prin urmare, nu calificarea raportului juridic este esențială pentru a stabili dacă art. 308 din Codul penal este incident, ci împrejurarea dacă respectivul raport conduce la stabilirea unor relații de serviciu în sensul anterior descris.

VI. Examenul jurisprudenței în materie

VI.1. *Jurisprudența națională relevantă*

În materialul transmis de curțile de apel au fost identificate hotărâri judecătorești relevante pentru problema de drept ridicată în speță, soluțiile pronunțate fiind în sensul că administratorul sau gestionarul de fapt poate fi subiect activ al infracțiunii de delapidare.

VI.2. **Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție**

VI.2.1. Din perspectiva deciziilor obligatorii, menite să asigure unificarea practicii judiciare, a fost identificată ca fiind relevantă în problema de drept analizată Decizia nr. III din 2 decembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 113 din 24 februarie 2003, pronunțată de Curtea Supremă de Justiție — Secțiile Unite.

Prin decizia amintită, referitor la aplicarea dispozițiilor art. 147 alin. 2 și art. 215¹ din Codul penal din 1968, s-a statuat că:

„1. *Administratorul asociației de proprietari sau de locatari are calitatea de funcționar.*

2. *Fapta acestuia de însușire, folosire sau traficare, în interesul sau ori pentru altul, de bani, valori sau alte bunuri pe care le gestionează sau le administrează constituie infracțiunea de delapidare”.*

VI.2.2. În ceea ce privește deciziile de speță, în urma documentării prealabile întocmirii prezentului raport, la nivelul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție au fost identificate, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 374/RC din 29 septembrie 2021 și Decizia nr. 138/RC din 28 martie 2017, care conțin aspecte referitoare la problema de drept supusă dezlegării.

La nivelul completurilor de 5 judecători nu a fost identificată practică judiciară cu privire la problema de drept care formează obiectul sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile în dosarul indicat.

VI.3. **Jurisprudența Curții Constituționale**

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

VII. **Jurisprudența relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului**

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

VIII. **Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție** nu a formulat un punct de vedere.

IX. **Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția judiciară**, prin concluziile formulate, a susținut că sesizarea este inadmisibilă, deoarece nu este îndeplinită condiția ca, de lămurirea chestiunilor de drept ridicate de instanța de trimitere, să depindă chestionarea pe fond a cauzei în care au fost invocate, întrucât identificarea soluțiilor în drept presupune o analiză prealabilă a elementelor de fapt specifice cauzei concrete, demers inadmisibil în cadrul procedurii reglementate de art. 475 din Codul de procedură penală.

S-a apreciat că, deși ordinea enunțării problemelor de drept de către instanța de trimitere este alta, o primă circumstanțiere a subiectului activ al infracțiunii de delapidare în varianta atenuată se realizează în raport cu dispozițiile art. 308 alin. (1) din Codul penal.

Spre deosebire de reglementarea anterioară, legiuitorul nu face referire în conținutul art. 308 alin. (1) din Codul penal la calitatea de salariat, astfel încât o persoană exercită, permanent sau temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în cadrul oricărei persoane juridice, nu doar atunci când este parte a unui contract individual de muncă, ci și atunci când raporturile sale juridice cu persoana juridică sunt guvernate de un contract de management, de administrare, de prestare servicii sau orice alt tip de convenție civilă, din care rezultă că nu acționează de o manieră independentă, ci exercită o însărcinare în cadrul persoanei juridice.

De altfel, lipsa unui contract individual de muncă sau a unei convenții civile — ca *instrumentum probationem* nu poate avea efect asupra calității la care se face referire în conținutul art. 308 alin. (1) din Codul penal, atât timp cât persoana îndeplinește în fapt o sarcină trasată de persoana juridică.

S-a apreciat că, din perspectiva art. 308 alin. (1) din Codul penal, se impune, cu prioritate, analiza modului de realizare a activității prestate de făptuitor în cadrul persoanei juridice, fiind mai puțin relevantă natura juridică a convenției încheiate între părți.

Prin urmare, s-a constatat că cea de a doua problemă de drept ridicată de instanța de trimitere nu poate primi o dezlegare cu valoare de principiu, deoarece identificarea soluției în drept presupune o primă etapă, constând în analizarea unor aspecte specifice cauzei concrete, și numai consecutiv acestei etape — elaborarea răspunsului.

Așadar, chestiunea stabilirii calității la care face referire art. 308 alin. (1) din Codul penal, în raport cu o persoană care desfășoară servicii pentru asociația de proprietari sau locatari, în baza unui contract de prestări servicii, nu poate fi stabilită *in abstracto*, întrucât concluzia deținerii sau nu a acestei calități este diferită, în funcție de circumstanțele particulare ale fiecărei cauze.

Referitor la cea de a doua problemă de drept ridicată de instanța de trimitere s-a reținut că extinderea categoriei persoanelor ce pot fi trase la răspundere pentru săvârșirea infracțiunilor de corupție sau de serviciu, prevăzute de art. 289—292, 295, 297—300 și art. 304 din Codul penal, inclusiv la persoanele care exercită o însărcinare de orice natură în cadrul persoanei juridice, indiferent dacă este sau nu retribuită sau are caracter permanent sau temporar, determină concluzia că, în viziunea legiuitorului, relația de serviciu nu implică obligatoriu un raport contractual de muncă.

Această împrejurare produce consecințe și cu privire la cea de-a doua circumstanțiere a subiectului activ al infracțiunii de delapidare, în varianta atenuată prevăzută de art. 295 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 308 alin. (1) din Codul penal, în sensul că făptuitorul nu trebuie să aibă o anumită funcție sau un anumit statut în cadrul persoanei juridice, fiind suficient ca, în fapt, să desfășoare activități de gestionare sau administrare a patrimoniului persoanei juridice.

S-a apreciat că, raportat la conținutul concret al chestiunii de drept pe care o ridică instanța de trimitere, noțiunea de administrare a unei asociații de proprietari nu are același conținut ca noțiunea de gestionare sau administrare la care se face referire în conținutul art. 295 alin. (1) din Codul penal.

Prin urmare, exercitarea în fapt a activității de administrare a unei asociații de proprietari nu este în sine suficientă pentru a determina concluzia existenței ipotezei reglementate de art. 295 alin. (1) din Codul penal, fiind necesar ca printre activitățile desfășurate în concret de persoana care se ocupă de buna funcționare a asociației de proprietari, astfel cum sunt acestea prevăzute de art. 66 din Legea nr. 196/2018, cu modificările ulterioare, să se regăsească și cele de administrare sau gestionare a bunurilor, banilor sau a altor valori aparținând persoanei juridice.

S-a apreciat că, în cazul administratorului în fapt al unei asociații de proprietari, identificarea activităților de gestionare sau administrare implică întotdeauna o analiză de natură factuală, în raport cu datele ce se regăsesc în speța concretă, analiză ce nu poate fi realizată decât de instanța investită cu soluționarea fondului cauzei.

În aceste condiții, s-a constatat că ceea ce se solicită de către instanța de trimitere nu este interpretarea de principiu a unei dispoziții legale, ci lămurirea unei situații concrete, ce face obiectul cauzei pendinte și, prin urmare, întrebarea formulată de instanța de sesizare nu vizează o chestiune de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea cauzei.

X. **Dispoziții legale incidente**

Codul penal

Art. 295 — Delapidarea

(1) *Însușirea, folosirea sau traficarea de către un funcționar public, în interesul său ori pentru altul, de bani, valori sau alte bunuri pe care le gestionează sau le administrează se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică.*

[...]

Art. 308 — Infracțiuni de corupție și de serviciu comise de alte persoane

(1) *Dispozițiile art. 289—292, 295, 297—300 și art. 304 privitoare la funcționarii publici se aplică în mod corespunzător și faptelor săvârșite de către sau în legătură cu persoanele care*

exercită, permanent ori temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în serviciul unei persoane fizice prevăzute la art. 175 alin. (2) ori în cadrul oricărei persoane juridice.

[...]

Legea nr. 22/1969 privind angajarea gestionarilor, constituirea de garanții și răspunderea în legătură cu gestionarea bunurilor agenților economici, autorităților sau instituțiilor publice

Art. 1

Gestionar, în înțelesul prezentei legi, este acel angajat al unei persoane juridice prevăzute la art. 176 din Codul penal care are ca atribuții principale de serviciu primirea, păstrarea și eliberarea de bunuri aflate în administrarea, folosința sau deținerea, chiar temporară, a acesteia.

Ministerele și celelalte organe centrale stabilesc funcțiile prin a căror ocupare angajatul dobândește, potrivit alineatului 1, calitatea de gestionar. Aceste funcții sunt denumite, în cuprinsul prezentei legi, funcții de gestionari.

Art. 31

Angajatul care primește, păstrează și eliberează bunuri fără a avea calitatea de gestionar în înțelesul articolului 1 răspunde integral, aplicându-i-se în mod corespunzător prevederile prezentului capitol.

XI. Opinia judecătorului-raportor

Opinia judecătorului-raportor a fost în sensul că sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova, Secția penală și pentru cauze cu minori, poate fi admisă în parte, în sensul că, referitor la prima chestiune de drept invocată, administratorul de fapt al unei asociații de proprietari sau locatari poate fi subiect activ al infracțiunii de delapidare prevăzute de art. 295 din Codul penal raportat la art. 308 din Codul penal.

Totodată, în ceea ce privește a doua chestiune de drept invocată, judecătorul-raportor a opinat că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul procedură penală.

XII. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova, Secția penală și pentru cauze cu minori, sub aspectul admisibilității acesteia, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală reține următoarele:

Cu privire la admisibilitatea sesizării

Potrivit dispozițiilor art. 475 din Codul procedură penală, dacă în cursul judecății, un complet de judecată investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

În raport cu textul legal evocat, se constată că admisibilitatea unei sesizări formulate în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată de îndeplinirea, în mod cumulativ, a următoarelor cerințe:

— existența unei chestiuni de drept, care să nu fi fost încă dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești sau să nu facă în prezent obiectul unui recurs în interesul legii;

— soluționarea pe fond a acelei cauze să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării;

— instanța care a formulat întrebarea să fie investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță.

Examinând îndeplinirea acestor condiții în cauză, se constată că este îndeplinită condiția referitoare la existența unei cauze pendinte aflate în curs de judecată în ultimă instanță, Curtea de Apel Craiova, Secția penală și pentru cauze cu minori fiind investită în Dosarul nr. 1.497/215/2018 cu judecarea apelurilor declarate de Parchetul de pe lângă Judecătoria Craiova și

inculpata M.A. împotriva Sentinței penale nr. 1.535 din 17.06.2021 pronunțată de Judecătoria Craiova. De asemenea, este îndeplinită cerința de a nu se fi statuat anterior de către instanța supremă în cadrul unui mecanism de unificare a practicii judiciare asupra chestiunii de drept ce face obiectul sesizării.

Din cuprinsul încheierii instanței de trimitere a rezultat că obiectul sesizării îl vizează următoarea chestiune de drept: *„Lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 295 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 308 din Codul penal, în sensul de a se stabili dacă administratorul în fapt al unei asociații de proprietari sau locatari poate fi subiect activ al infracțiunii de delapidare și respectiv de a stabili dacă o persoană care desfășoară servicii pentru asociația de proprietari sau locatari, în baza unui contract de prestări servicii, poate fi considerată o persoană care exercită, permanent sau temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în cadrul asociației, în sensul dispozițiilor art. 308 din Codul penal.”*

Se constată astfel că, în realitate, instanța de trimitere a formulat în cuprinsul aceleiași chestiuni de drept două întrebări distincte, prima vizând stabilirea dacă administratorul de fapt al unei asociații de proprietari sau locatari poate fi subiect activ al infracțiunii de delapidare, iar cea de-a doua referitoare la deținerea calității de *„funcționar privat”*, în sensul art. 308 din Codul penal, de către o persoană care îndeplinește o însărcinare în baza unui contract de prestări servicii.

Potrivit jurisprudenței Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, sintagma *„chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei”* vizează interpretarea *in abstracto* a unor dispoziții legale determinate, iar nu rezolvarea unor chestiuni ce țin de particularitățile cauzei (Decizia nr. 19 din 29 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 108 din 12 februarie 2020, Decizia nr. 67 din 29 septembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 86 din 22 ianuarie 2022, și Decizia nr. 68 din 29 septembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 56 din 19 ianuarie 2022). Totodată, pentru a constitui o problemă de drept, premisa de la care se pornește în întrebarea ce formează obiectul sesizării trebuie să își găsească izvorul în dispozițiile legale, și nu într-o stare de fapt, aplicarea legii la situația de fapt, astfel cum aceasta a fost stabilită prin probatoriul administrat, fiind atribuit exclusiv al instanței investite cu soluționarea cauzei (Decizia nr. 67 din 29 septembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 86 din 22 ianuarie 2022, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală).

În raport cu obiectul cauzei în care a fost invocată necesitatea obținerii unei lămuriri a chestiunilor de drept prin intermediul mecanismului de unificare a practicii judiciare, cele două întrebări adresate de instanța de trimitere pleacă de la ipoteze aparent incompatibile, întrucât nu este posibilă reunirea în cazul aceleiași persoane a calității de administrator de fapt cu cea a existenței unui titlu în baza căruia exercită aceleași atribuții.

Modalitatea în care instanța de trimitere a înțeles să formuleze chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită generează astfel necesitatea examinării condițiilor de admisibilitate distinct, în raport cu fiecare dintre cele două întrebări adresate.

În ceea ce privește problema dacă administratorul de fapt poate fi subiect activ al infracțiunii de delapidare se constată că problema ridicată de instanța de trimitere nu constituie o veritabilă problemă de drept, care să facă necesară oferirea unei dezlegări de principiu în cadrul procedurii reglementate de art. 475 din Codul de procedură penală. În concret, modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 295 alin. (1) din Codul penal este pe deplin determinabil atât prin raportare la conținutul legal al infracțiunii, cât și prin recurgerea la surse doctrinare sau jurisprudențiale, nefiind necesară intervenția Înaltei Curți de

Casație și Justiție prin intermediul mecanismului de unificare a practicii judiciare.

Referitor la cea de-a doua întrebare, se constată că din modul în care aceasta a fost formulată de către instanța de trimitere rezultă că nu s-a relevat o dificultate de interpretare a textului art. 308 din Codul penal, ci, practic, se solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție aplicarea acestui articol la cazul particular dedus judecării în raport cu o împrejurare care nu pare să se circumscrie dispozițiilor legale evocate.

Concret, instanța de apel nu a indicat baza factuală care a determinat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru lămurirea chestiunii de drept, astfel încât, în evaluarea relevanței pentru fondul cauzei, vor fi avute în vedere circumstanțele de fapt reținute de prima instanță. Astfel, s-a reținut că asociația de proprietari a încheiat un contract de prestări servicii cu o societate comercială în care inculpata nu avea nicio calitate, pe care însă o administra în fapt. Totodată, s-a reținut că inculpata a depășit limitele contractului încheiat și a devenit astfel administrator în fapt și al asociației de proprietari beneficiară a serviciilor prestate. Inculpata a dobândit abia ulterior epuizării infracțiunii calitatea de asociat și administrator în societatea care prestează servicii în favoarea asociației de proprietari.

Întrucât prima întrebare formulată de către instanța de trimitere are la bază reținerea calității de administrator în fapt al asociației de proprietari, relația de condiționare dintre soluționarea fondului cauzei și stabilirea semnificației titlului în

temeiul căruia s-ar fi exercitat însărcinările este exclusă prin ipoteza primei chestiuni de drept invocate. Cu alte cuvinte, nu există posibilitatea reținerii calității de administrator în fapt al persoanei juridice concomitent cu exercitarea aceluiași atribuții de administrare în baza unui titlu.

Or, având în vedere aspectele expuse, nu poate fi identificată o legătură între chestiunea de drept invocată și lămurirea pe fond a cauzei în care a fost formulată sesizarea, nefiind îndeplinită condiția de admisibilitate prevăzută de art. 475 din Codul de procedură penală.

În consecință, în raport cu aspectele expuse, se reține că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării cu referire la chestiunea: „Lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 295 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 308 din Codul penal, în sensul de a se stabili dacă administratorul în fapt al unei asociații de proprietari sau locatari poate fi subiect activ al infracțiunii de delapidare și respectiv de a stabili dacă o persoană care desfășoară servicii pentru asociația de proprietari sau locatari, în baza unui contract de prestări servicii, poate fi considerată o persoană care exercită, permanent sau temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în cadrul asociației, în sensul dispozițiilor art. 308 din Codul penal”, întrucât problema semnalată de instanța de trimitere nu constituie o chestiune de drept, în sensul art. 475 din Codul de procedură penală, care să determine activarea mecanismului de unificare a practicii judiciare.

Pentru toate argumentele mai sus expuse, în temeiul art. 475 și 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori, în Dosarul nr. 1.497/215/2018, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 295 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 308 din Codul penal, în sensul de a se stabili dacă administratorul în fapt al unei asociații de proprietari sau locatari poate fi subiect activ al infracțiunii de delapidare și respectiv de a stabili dacă o persoană care desfășoară servicii pentru asociația de proprietari sau locatari, în baza unui contract de prestări servicii, poate fi considerată o persoană care exercită, permanent sau temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în cadrul asociației, în sensul dispozițiilor art. 308 din Codul penal.”

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 25 mai 2022.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE
A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **DANIEL GRĂDINARU**

Magistrat-asistent,
Elena Rosana Bota

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329

C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR

și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

